

RAHMAN'ın ŐERİATINI
DEĐİŐTİRENLERE DESTEK VEREN
HATİPLER ve ŞEYHLER HAKKINDA

MÜHİM FETVA

Yazan
Ebu Katâde el-Filistîni

Hazırlayan
Tercüme Heyeti

İMAN Yayınları

İman yayınları: 2

İsteme Adresi:

**BM BOX 7524 LONDON WCIN 3XX
U.K.**

Birinci Basım:

Şubat 1998

Kitabın asıl ismi:

FETVA HATİRA

Kitabın Yazarı:

Ebu Katâde el-Filistîni

Hazırlayan:

Tercüme Heyeti

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla Hamd alemlerin Rabbı olan Allah'a mahsusudur.Salat ve selam el-Emin olan Rasullullah (s.a.v.)'a onun temiz âline, mücahid ashabına ve kıyamete kadar ihsana tâbi olanların üzerine olsun.

Şöyle ki:

İlim azaldığı vakit, Rubeybidâ¹ konuştu. İslama ait meselelerin çoğu gözden kayboldu. İnsanlar tevhid gerçeğinden uzaklaştı. Allahu Teâlâ insanların üzerine tümüyle dinden çıkan kafir yöneticiler musallat ederek, büyük bir felaket ve şiddetli bir azabla onları imtihan etti. Onlar şeriatı değiştirdiler. Müşriklerle dost olup, islam'a ve Muhammed (s.a.v.) 'in ordusuna bağlı olmak töhmetiyle muvahhidleri öldürdüler. Müşriklerin dinine girip her yönüyle onlara tâbi oldular. Bu yöneticilerin ve taifelerinin mürted oldukları dinen tartışmasız bir durumdur. Ancak,

¹ Rubeybidâ : Genelin işi hakkında konuşan,değersiz adam

basireti körelenler bunu bilemez. Adem (a.s.) 'dan Muhammed (s.a.v.) 'e kadar gelen nebilerle gönderilen tevhid gerçeğini bilmeyenler bunu inkar ederler. Şeytanın taraftarları her zaman ortaya bir şüphe atıp, onunla insanları tevhid gerçeğinden alıkoyarlar ve insanların şirke düşmesi amacıyla,şirkin gerçeğini anlaşılmasız hale getirirler. Onlardan bazıları konuşarak; şeriatı değiştirenleri tekfir etmenin, selefin dediği gibi açıkca irtidat sınıfından olmayıp öncekilerin bilmediği bir durum olduğunu iddia etmişlerdir. Ve yine konuşmaktansa susmaları daha hayırlı olan bu kimseler, çağdaş tağutları tekfir eden muvahhidlerin, ortaya yeni bir şey attıklarını söylemiş, selef-i sâlihın onlar için yol gösterici imamlar olmadıklarını iddia etmişlerdi. Bu yüzden, biz bu sayfalarda Ubeydiyye devleti (Fatimi) kuzey Afrikada iken o çağlarda yaşamış imamların, oradaki valiler,beraberindeki şeyhler, ve hatipler hakkında verdikleri fetvaları naklediyoruz. Minberlerden onlara hitap eden ve onlar için hayır duasında bulunan bu hatipler, insanlara islam dini üzere oldukları izlenimini verdiler. İnsanlar onların gerçek yüzlerini keşfedemeyip, onların şeytanın dini üzere olduklarını anlayamadılar. Bununla ilgili yorumu, bazıların aktardığı şüphelerin cevabını, Kad-ı İyaz 'ın "Tertib-il Medarik ve Takrib-il Mesalik" isimli kitabında zikrettiği fetvanın sonuna bıraktım.

Kad-ı İyaz bin Musa bin İyaz el-Sebti (hicri 544 senesinde vefat etmiştir.), adı geçen kitabın 7.cilt 274.sayfasında şunları söylemiştir:

“Ebu Bekir ismail bin ishak bin Uzre el-Envi (İbn Ebi Yezid, gençliğini ve kitabını da onunla birlikte övmüştür.) Beni Ubeyd hatiplerinin durumunu sorduğunda ona cevap şöyle verilmiştir. "-Onlar sünnidir" El-Enut devam etti: "-Şöyle söylemiyorlar mı? '- Allah'ın salat ve selam'ı yeryüzünün varisi el-Hakim (Devlet reisi) kulununu üzerine olsun'. Dediler ki: "Evet". Yine sordu: '- Şayet biri hutbe verse Allah ve rasulünü övse, sonra da Ebu Cehil cennette dese, bu durumda kafir olur mu?'. Dediler ki: "-Evet". Bunun üzerine el-Envi şöyle dedi: '- el-Hakim küfürde Ebu cehil'den daha şiddetlidir.”

Kad-ı İyaz şöyle söylemiştir:

"Mesele hakkında el-Dâvudi'ye soruldu ve dedi ki: "-Onlara cuma günü hutbe veren ve onlar için hayır duasında bulunan hatip, katli gereken bir kâfirdir. Tövbeye dâvet edilmez. Karısı ona haram olur. Miras bırakamaz. Malı müslümanlara ganimettir. Onun çocuk sahibi olan cariyeleri azat edilir. Ölümünden sonra azat olacak köleleri müslümanlara aittir. Malı kalmadığı için kölelerinin üçte biri serbest bırakılır. Mukatebe (kölenin, ölmeden önce sahibiyle yaptığı, azatlığını gerektiren yazışma) yapanların parasını müslümanlar öder, ödeyemezse kölelikleri devam eder. Onların üzerine uygulanan hükümlerin hepsi küfür hükümleridir. Şayet bu hatip, görevinden alınmadan önce tövbe eder, pişmanlığını ortaya vurursa, onlarında dinini kabul etmemişse, tövbesi kabul edilir. Eğer görevden azl edildiği yada göreve devamını engelleyen sebeplerden ötürü görevden ayrıldıysa, tövbesi kabul edilmez. Onun arkasında

korktuğu için cuma namazı kılan kimse, öğle namazını dört rekat olarak iade eder. Ailenin çokluğu ve diğer sebepler, oradan hicret etmemesi için birer mazeret değildir."

Sonra Kad-ı iyaz şöyle demiştir: "-Kayrevân alimlerinden Ebu-Muhammed el-Kebrâni'ye, Beni Ubeyd'in kendi dinine girmeye zorladığı yada ölümle tehdit ettiği kimse hakkında soruldu. Şöyle cevap verdi: "-Ölümü seçer. Ancak, onların durumunu öğrenmeden önce o ülkeye ilk defa giren kimse mazur görülür. Diğer yandan, öğrendikten sonra kaçması vacip olmuştur. Bilerek orada ikamet eden kimse için, korku mazaret değildir. Çünkü, insanlardan şeriatı bozmalarının istenildiği bir yerde ikamet etmeleri caiz değildir. Orada ki alimler ve âbidler, ancak onlardan uzak durmaları şartıyla, müslümanlar islam düşmanlarıyla başbaşa kalıp dinlerinden sapsınlar diye orada kalmışlardı."

Kad-ı iyaz şöyle devam etmiştir: "-Cable bin Hamud ve onun emsallerinden ;Rabí el-Kutân, Ebu el-Fadl el-Hamisi, Mervan bin Nasrûn ,el-Sibbâi ve el-Cibinâni de bu şekilde fetva veriyorlardı."

Yusuf bin Abdillâh el-Ra'ini kitabında şöyle demiştir: "Kayrevan alimlerinden Ebu Muhammed bin Ebi Zeyd, Ebu el -Hasan el-Kâbisi, Ebu el-Kasım bin Selbun, Ebu Ali bin Haldun, Ebu Muhammed el-Tabiki ve Ebu Bekir bin Uzre, Beni Ubeydin'in durumunun, mürtedlik ve zındıklık durumu olduğu üzerinde birleştiler. Mürted olmalarının sebebi şeriatı muhalefet etmeleridir. Müslümanlar icma ile onlara varis olamaz. Zındık olmalarının sebebi ise, Allah'ın

sıfatlarını inkar ettiklerini gizlemiş olmalarıdır. Bu yüzden öldürülürler. Küfrün diğer çeşitlerinde olduğunun aksine, onların dinlerine girmeye zorlanan kimse mazur görülmez. Çünkü, onların küfrünü öğrendikten sonra, küfre düşmektense ölmeyi tercih etmedikçe, orada kalmak caiz değildir. Müslüman ahaliye fetva veren Sahnûn'un talebeleri bu görüşe sahiptirler."

Ebu el-Kasım el-Dehâni şöyle demiştir: "-Onlar kafirlerden farklıdır. Çünkü onların küfürleri sihirle ilişkilidir. Onlarla ilişki kuran kimseye küfür ve sihir bulaşır.

Trablus halkı Beni Ubeyd getirildiğinde, eğer bir zorlama olursa onların dinlerine girmeyi içlerinden geçirdiler. İbn Ebi Zeyd, böyle bir düşünceyi akıllarında geçirdikleri için onlara "Kafir" dedi".

Fetvanın Şartları

Fatîmî Devleti: Bu devlet fikri ve askeri özellikleriyle, Kuzey Afrika'da Meymun el-Kaddah diye isimlendirilen biri sayesinde kuruldu. Bu kimse İsmailiye davetçilerinden biriydi. Bu gurub, İsmail bin Cafer bin Sıddık bin Muhammed bin el-Bakır bin Ali bin el Hüseyin bin Ali bin Ebi Talip (r.a)'ı imam kabul ediyordu. Yine bunlar Musavi fırkasının bir koluydu (Musa el-Kâzım bin Cafer el-Sadık bin Muhammed el-Bakır). İsmail'le olan münasebetlerinden dolayı İsmailiyye diye isimlendirildiler. Seb'iyye diye çeşitli isimlerle de anıldılar (Bunun anlamı Ali'den İsmail ve Hasan bin Ali bin Ebi Talib'e kadar olan yedi imamdır).

Böylece, akidelerinin batini olması ,gizliliğin şart olması, gerçekte şeriat batın ve zahir olarak ki çeşittir demeleri ve yine şeriat naslarının gerçek yorumu imamda gizlidir (İsmail bin Muhammed), bu yorumların hepsi tek bir mana taşır, demeleri nedeniyle Batiniler diye isimlendirildiler.Meymun el-Kaddah, Muhammed bin İsmail (İsmailiyye imamının oğlu)'in torunlarından olduğunu ve soylarının Hz. Fatıma'ya (r.a.) dayandığını iddia etti.Bunun için kendilerini **Fatimiler** diye isimlendirdiler. Eġalibe devletinin dağılmasından sonra, bazı Maġribli gurubların cehaletleri sayesinde burada bir devlet kurup Kuzey Afrikaya kadar otoritesini yaymayı

başardı. Sonra yönetime oğlu Ubeydullah (Lakabı Mehdi'dir) geçti. Bunun için ,bu devlet Ubeydiyye devleti diye isimlendirildi. Çünkü, tarihçilerin çoğu onların soylarının âl-i beyte dayandığını reddediyorlardı. Bu tarihçiler şunlardır; İbn 'İzari, İbn Tağri Berdi, İbn Hıllıkan ve Suyuti. Bazıları ise İbn Esir el-Cevzi, İbn Haldun ve el-Malrizi gibi, bu akrabalık bağlarını teyid ediyorlardı.

Ubeydullah, fikir reform ve idare açısından Ubeydiyye devletini tamamlayabildi. Nihayet ordusunu (H.302/M.914) senesinde İskenderiye'ye gönderdi. Bundan sonra ki iki yıl içerisinde Mısır deltasını talan etti. Maliki mezhebinin varlığı ve Mağrib halkı üzerindeki nüfuzu, oradaki hakimiyetlerinin devam etmesini engelledi. Böylece Mağribin bu devletin istikrarı açısından güvenli bir yer olmadığı açığa çıktı.

Bu devletle Mısır'daki bazı askeri kuvvetlerin arasındaki yazışmalar, tasavvuf ehlinin desteği, ortaya atılan mehdi iddiasına inanılması sayesinde, Ubeydiyye Halifesinin askeri komutanı Cevher Sagli, (Lakabı Rumi'dir Hristiyan olarak yetişmiştir. Sicilya asıllıdır. Bu dönem, Sicilya adasının haçlı savaşlarından önce Müslümanların elinde bulunduğu dönemdir.) Mısır'a H.358 senesinde savaşız girebildi.

Bundan sonra Cevher el-Rumi Kahire şehrini kurmaya başladı. (Kahire ismi yıldızlarla ilgilidir. İddia edildiğine göre ismini Merih gezegeninden almıştır.). Sonra Ezher camiisini yaptırdı. (Ezher ismi zehradan gelir. Zehra ismi Nebi (s.a.v.) kızı Fatıma'nın

lakabıdır) Orayı İsmailiye davetçilerinin yetiştirildiği eğitim bir merkezi yaptı.

Ubeydiyyelerin Mısır'daki yönetimi sırasında İsmailiye iki kısma ayrıldı: 1.Nizariye 2.Müstealiye. İmam Müstensır (H.487/M 1094) öldükten sonra imamet kimde olacağı konusunda ihtilafa düştüler; büyük oğlu Nizar mı? yoksa küçük oğlu Ahmed el-Müstealli mi? Doğudaki Haşşaşî hareketi, Nizar'ı destekledi. Ahmed el-Müstealli taraftarları ise, Fatimi devleti veziri Bedir el Cemalinin yardımıyla Mısır (Ubeydiyye devleti) üzerinde otoritelerini yayabildiler.

Yine Ubeydiyyelerin Mısır'daki hakimiyeti sırasında, onların imamlarından biri olan el-Aziz'in (H.386/M.996) ölümünden sonra yerine henüz onbir yaşındaki oğlu el-Hâkim bi Emrillah geçti. Sonrada onu ilah kabul eden Dürzilik ortaya çıktı.

İsmailiyyeler şu anda iki guruptur:
İlk gurub : el-Eğâhâniyye (Bunlar Nizâri İsmailiyyelerin varisleridir.)
İkinci gurub : el-Behra (Bunlar ise ,el-Müstealiyye gububunun varisleridir.)

Ubeydiyyeler Mısır'daki yönetimleri sırasında, insanların görünürdeki akidelerine ters düşmemeye çaba gösteriyorlardı. Tâki, onları kendi hükümdarlıklarına bağlayana dek. Bununla birlikte, onların zamanında, gizli akidelerini ve küfürlerini örtmek için birçok dini bidatlar ortaya çıktı. Nebi (s.a.v)'nin doğumunu kutlamak, şaban ayının yarısında, aşure günü gibi bidat olan bayram

günlerinde bir araya gelmek, Ezandan sonra yüksek sesle Nebi (s.a.v.)'e salat getirmek, sabah ezanından önce sesli zikir yapıp, sesli ku'ran okumak, bu bidatlar arasındadır.Bu ve diğer bidatlar tasavvuf ehlinin yardımıyla insanları boyunduruğu altına alabildi ve birçok fakihin sahte bir tavır takınmalarını sağladı.

Akidelerine gelince, Ali bin Ebi Talib'i sonra Hüseyin'den İsmail'e ve Hasan'a kadar gelen imamları ilah kabul ediyorlar ve kâninatta tasarruf güçlerinin olduğuna inanıyorlardı. Onlar Allah'ın sıfatlarını inkar eden, haddi aşan kimselerdi. Onların davetçilerinden biri şöyle diyordu: "Allah için,o diridir herşeye kâdirdir,âlimdir, âkildir, eksiksizdir, işleri yerli yerince yapandır denmez. Çünkü O,diri olanın, kâdir olanın ,âlim olanın ,tam kusursuz olanın ve fail olanın yaratıcısıdır.Yine O'na zat denmez çünkü bütün zatlar sıfat taşırlar.". Onlar bütün sıfatları taşıyan yaratıcının "İlk akıl" olduğunu kastediyorlardı.Ayrıca el-Karmâni,yeni ve eski kitaplarından en önemlisi olan "Râhatü'l - Akl" adlı eserinde bunu zikretmiştir. Bu kitap çağdaş davetçilerden biri tarafından basılmıştır.

İlim ehlinde bir gurup Ubeydiyyeler hakkında konuşup, onların iğrenç sırlarını ortaya çıkarmışlarıdır. Bu guruptan Ebu el-Velid bin Reşid'in "el-Zehira fi el-Hakika" adlı eserinde onlardan bahsetmiş, yine Şehrîstânî'nin imametle ilgili akideleri hakkında yazdığı "el-Milel ve'l-Nihal" adlı eserinde, onların sözlerini yorumladığı bir derleme vardır.

Ubeydiyyelerin tesbit edilen imamlarından bir çoğu "Rasâil İhvâni'l - Safa" adlı kitabı davetçilerine ve

imamlarına atfediyorlardı. Mağrib'te Ubeydullah el-Mehdi'nin ortaya çıkmasından önce telif edilen Ebu Hâmid el-Gazâli'nin "Fedâih el-Batıniyye" adlı kitabı onlara has kılınmıştı. Onların mezhebinin lideri şeriatın naslarına güvenmiyordu. Aksine Nebi Muhammed bin İsmail'in ortaya çıkışıyla şeriatın naslarının nesh edildiğini ima ediyorlardı. Onlara göre, öncekilerin ilmi Nebi Muhammed bin İsmailde sona eriyordu ve bu kişi gizli olayalara vakıf, bilinmeyen güçlere sahip biriydi. Onlar cehalet ve felaketlere karşı çıkarlarını gözetmek için şeriatı uyguluyorlardı. Onlara göre, konuşan nebiler (onlar susan nebileri üstün görürler. Bunlar yedi imamdır.) şeriat ashabıdır, genelin siyasetiyle ilgilenirler, İsmailiyye nebileri ise özel ve hikmet sahibi nebilerdir.

Alimler Beni Ubeydi ve Hatiplerini Niçin Tekfir ettiler. Bu Tekfirin dayanağı nedir ?

Sunulan fetvayı yakından inceleyecek olursak, ilim ehlinin Ubeydiler ve onların hatiplerini tekfir etmek hususunda görüş birliğine vardıklarını görürüz. Onlardan herbiri için, kafir hükmü vermenin özel bir dayanağı vardır.

Ubeydiyyelerin küfrü şöyledir: "Bilerek orada ikamet eden kimse için, korku mazeret değildir. Çünkü,insanlardan şeriati bozmanın istenildiği bir yerde kalmak caiz değildir." Onların tekfir edilmelerinin kaynağı şeriati bozdukları içindir.

Şüphe ve Cevabı

Günümüzde, şeriati bozanların lehine, en kuvvetli bahaneleri arayan bir toplumun önündeyiz. Onlar, bu işi icma ile insanları dinden çıkaran bir küfür sebebi olarak görmezler. Şöyle diyebililer: "Alimler, İsmailiyyeleri gizli zındıklık durumlarını bildikleri için tekfir ettiler."

Bu sözün cevabı, alimlerin üzerinde görüş birliğine vardıkları şu sözdür: "Beni Ubeydin durumu, mürtedlik ve zındıklık durumudur."

Mürtedlik durumu: Şeriate muhalefetlerini ilan etmeleridir.

Zındıklık durumu: Allah'ın sıfatlarını inkar ettiklerini gizlemeleridir. Onlar kafirdir, çünkü şeriati bozup ona muhalefetlerini ilan ettiler. (Muhammed bin Abdu'l-Vahhab bir açıklama getirerek şöyle demiştir: "Beni Ubeyd el-Kaddah'lıların hikayesi şöyledir, hicri üçüncü yılın başında ortaya çıktılar ve Ubeydullah'ın Hz.Fatıma ve Hz.Ali'nin soyundan geldiğini iddia ettiler. Taat ve Allah yolunda cihad giysisine büründüler. Mağribte büyük bir devlet kurdular. Onlardan sonra gelen torunları Mısır ve Şam'ı ele geçirdiler. Bir taraftan cuma namazı ve cemaatle namaz kılıp, kadı ve müftüler tayin ettiler. Diğer taraftan şeriate muhalefet edip, şirklerini açığa vurdular. Onların iki yüzlülüğüne delalet eden şeyler

ortaya çıktı. Böylece alimler onların küfre düştükleri üzerinde birleştiler.”)

"Keşfü'l Şübhat" adlı eserinde şöyle demiştir: "Denilir ki,Abbasiler zamanında Mısırı ve Mağribi ele geçiren Beni Ubeyd halkının hepsi kelime-i tevhidi söylüyor, islama davet ediyor ve cuma namazı kılıyorlardı.Ne zamanki, bizden daha basit şeylerde bile şeriate muhalefetlerini ilan ettiklerinde ,alimler onların küfrü ve katli üzerinde birleştiler."

Ebu el-Kasım el-Dehâni'nin şu sözü bunu destekliyor: "Onlar kafirlerden farklıdır. Çünkü onların küfrü sihirle ilişkilidir. Onlarla ilişkiye giren kimseye küfür ve sihir bulaşır."

Gördüğümüz gibi, onların gizlilikleri sebebiyle zındıklık, şeriatı bozmaları sebebiylede küfür durumları vardır. Bu husuta icma söz konusudur. Ayrıca Kad-ı İyaz Kayrevan alimlerinin şöyle söylediğini zikretmişti: "İcma ile miras bırakamazlar."

Onların hatiplerinin küfrüne gelince: işte bu kafirler için, sanki onlar müslümanlarmış gibi dua etmeleridir.

İbn Uzre şöyle demiştir: "Demiyorlarmı ki: "Allah'ın salat ve selamı yeryüzünün varisi el-Hakim kulunun üzerine olsun." Bu dua müslümana yapılan dua şeklindedir.Bu da küfür ve irtidattır.

Keza biz,ilgisiz yorumları seven insanlar önündeyiz.Diyebilirler ki: "Belki o hatipler beni Ubeydîlerin akidesine sahiptirler". "Belki" nekadar da çoktur,bu topraklarda olduğu gibi !!.

Cevap fetvanın kendisindedir. Orada ibn Uzre'ye onların sünni oldukları söylendi. (Yani ehli Sünnet

akidesine sahiptiler, Ubeydlerin akidesine değil.)¹ İbn Uzre onların akideleri hakkında tartışmadı. Ancak, hutbelerini dinleyen kimselere söyledikleri ve ortaya koydukları şeyler hakkında tartıştı. Orada onlara şöyle söyledi: "Diyelim ki, biri hutbe verse, Allah ve Rasulunu en güzel şekilde övse, sonra da Ebu Cehil cennette dese, bu durumda kafir olur mu?". Dediler ki: "-Evet". Bunun üzerine el-Envi şöyle dedi: "- el-Hakim küfürde Ebu Cehil'den daha şiddetlidir."

El-Hakim'in küfrünün sebebi şeriati bozmasıdır. Zındıklığı sebebi, Allah'ın sıfatlarını inkar ettiği içindir. Bazıları bahaneler uydurup hilelere başvurabilirler ve "Hatibin bir kafir için hidayet dilemesi caiz değil midir?" diyebilirler.

Cevabın bir kısmı sunulmuştur. Açıklama için şunları söyleyebiliriz; onların müslüman olduklarına şahitlik eden ve halk üzerinde, onların islam ehliinden olduğu izlenimini bırakan dua, işte bu dua onların hükmüdür. Hatibin şöyle söylediği gibi: "Allah'ım falan kulunu -Tağut idarecilerinden birisi- muvaffak kıl" yada "Allah'ım müslümanların dostuna güç kuvvet ver " yada "Allah'ım mü'minlerin emîrine yardım et" dualarında olduğu gibi.

Fakat şöyle söylemesinde bir mani yoktur. "Allah'ım Devs kabilesine hidayet et, onları bana müslümanlar olarak getir." (Bu peygamber efendimizin duasıdır.) Tekrar etmek gerekirse, biz yorumu ve hileyi seven bir toplum önündeyiz. Fetvadaki bazı sözlerin peşini bırakmaya bilirler, İbn Uzre'nin şu sözünde olduğu gibi: "Demiyorlar mı ki; Allah'ın salat ve selamı yeryüzünün varisi el - Hakim kulunun üzerinde olsun?"

¹ *Mürtedin Hükmü (Syf:22-23)*

Yine diyebilirler ki: Bu hatipler "Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun" dediklerinde, İnsanlar üzerinde tağutun peygamber olduğu izlenimini verdikleri için İbn Üzre onları tekfir etti.Eğer te'vil ehlinin aptallığı buralara ulaştıysa, onlara bir şey anlatmak faydasızdır. İşte o zaman kişiye düşen susmaktır. Şüphesiz Allah onun yardımcısıdır.

El-Zehbi, siyerinde [177-176/5] Ubeydiyyeler için yapılan dua şeklini şöyle zikretmiştir:

"Nuruyla gazab selini kaplayan,emriyle hakkın güneşini batıdan doğuran, adaletiyle karanlığın zulmünü silen Allah'a hamd olsun. Hak yerine geldi. Zatiyla kullarından ayrılan, sıfatlarıyla tek olan Allah, hiç bir surette benzemez ki mekanlar onu kapsasın, gözler onu görsün ve tasvir etsin.

Nebi (s.a.v.)'e salat ve selam olsun. Sonra mü'minlerin emirine daha sonra vasilerin (imamların) efendisine salat ve selam olsunki o, ilimin desteği ve uzayıp giden dallarıdır. Ey Allah'ım, salat ve selamın İmam mehdinin üzerine olsun. O ki senin emrinle geldi. Yine senin emrinle kaim, senin yardımınla muzaffer olana, senin dinini yüceltene ve senin yolunda cihad edene selam olsun.Allah'ım,zamanın imamı, imanın kalesi, alevi mezhebinin sahibi ,kulun Ebi Ali el-Hakim bi Emrillah efendimize rahmet et"

Sizin de gördüğünüz gibi, bu dualar zamanımızdaki hatiplerin yaptığı dualara çok benziyor.Aksine bu dualar,şimdi yapılan duaların yanında hafif kalıyor.

FETVANIN FAYDALARI

1. Şeriatın iptal edildiği yerde kalmak caiz değildir. Ancak onlardan uzak durup, insanlara dinlerini öğretmek şartıyla orada kalınabilir. Keberani'nin şu sözüne bakın: "Orada ikamet eden kimse için, korku mazeret olamaz. Çünkü insanlardan şeriatı bozmanın istenildiği bir yerde kalmak caiz değildir. Ancak, alimler ve abidler, onlardan uzak durmak şartıyla, müslümanlar islam düşmanlarıyla başbaşa kalıp dinlerinden sapmasınlar diye orada ikamet etmişlerdir.

2. Mürtedlerin dinine girmeye zorlanacağını anlayan (burada din kelimesinin anlamı akide ve hayat tarzı ile ilgili meseleleri kapsar. Allah'ü Teala şöyle buyuruyor "...Yoksa kralın kanununa göre kardeşini tutacak değildi..." Yusuf 76) ve savaşmaya güç yetiremeyeceğini anlayan kimse, şayet kaçmaya muktedirken kaçmayıp orada kalsa, ikrah onun için mazeret olamaz. İbn Ebi Zeyd el-Kayravani'nin fetvanın sonunda Trablus halkı hakkında ve Kayrevan alimleri hakkında söylediklerine bakın: "Küfrün diğer çeşitlerinin aksine onların mezheplerine girmeye zorlanan kimse mazur görülmez. Çünkü onların küfrünü bildikten sonra orada ikamet etmek caiz değildir. Aksi takdirde küfre girmektense ölümü seçer" Sahnun'un öğrencileri (Maliki mezhebi alimleri) müslümanlar için böyle fetva veriyorlardı.

3. Cehalet mazereti: Bu konuda Keberani şöyle söylemiştir: “Onların durumunu bilmeden o beldeye ilk defa giren kimse mazur görülür”

4. Ailenin çokluğu yada görev, makam, mal kaybetmek gibi diğer sebepler, kişi için mazeret değildir. Davudi şöyle demiştir: “Ailenin çokluğu ve diğer sebepler özür değildir.”

5. Heva ve istek suçlamasıyla, pişman olmaksızın yapılan tevbe kabul edilmez. Davudi şöyle demiştir: “Şayet tevbe - yani hatibin, Kadının yada müftünün tevbesi - zındıkların davetini kabul etmemiş ve görevden alınmadan önce pişmanlığı ortaya çıkmış ise, kabul edilir. Eğer tevbe, görevden alındığı halde görevine mani olan sebeplerden ötürü ise kabul edilmez”

6. Tağutun hatiplerinin ve onların dinlerine, kurallarına uyan hatiplerin arkasında namaz kılmak caiz değildir. Davudi şöyle söylemiştir: “Onların arkasında korktuğu için namaz - yani cuma namazı - kılan kimse, öğle namazını dört rekat olarak iade eder.”

7. Bu gibi tehlikeli yerlerde bir hatip ile diğer bir hatip yada fetva veren ile fetva verilen arasında ayırım yapmak için, ehli sünnete mensup olmak bahane değildir. İbn Uzre el-Envi'nin fetvasına bakın. Orada ona şöyle söylendi: “Onlar sünnidir? Tarikat ehli de sünni de tek bir hüküm üzeredir.

8. Bu fetva şeriatı bozanların kafir ve mürted olmadığına dair bahane arayanlara bir cevaptır. Çünkü günümüzde ki bir çok cahile, idareciler şeriatı iptal edilip, yerine tağuti ve beşeri kanunları getirirse islam dininden çıkarlar denildiğinde, cevapları şudur: “Fakat, alimlerin bazı çağlarda şeriatı bozan kimseleri tekfir etmediği

görülmüştür. Memlüklerin bazı şeriat kanunlarını iptal etmesi ve Osmanlıların bazı şeri hükümleri bozmaları gibi. Bu yalanlara şu yönlerden cevap verilebilir.

a) Bu delil selef-I Salihin delillerinden değildir. Çünkü Yüce Allah'ın dini insanların söz ve fiillerinin idaresine boyun eğmez. Zaten kendisi delile muhtaç bir konuda, kitap ve sünnetten delil getirmek gerekir.

b) Herhangi bir devlette, herhangi bir zamanda ve herhangi bir toplumda bazı başkaldırıların çıkması, şeriatı bozmak ve değiştirmek demek değildir. Bu ikisi arasındaki fark büyüktür. Bunu anlamayanla konuşmak, çabanın ve vaktin boşa gitmesidir.

c) İlim ehlinin özel durumlarda verdiği fetvalar çöktür. Bu fetvalar belli durumlar nedeniyle bize kadar korunup, ulaşamamıştır. Allahu Teala bizi bu fetvaları korumakla mesul tutmamıştır. Aksine korunacak tek bir şey vardır (Kitap ve Sünnet). Ancak, onunla delil getirmeniz gerekir. Buna örnek, bazı ilim ehlinin Haccacı tekfir etmeleridir. Onun Allah'ın dini üzere değil, tağutun dini üzere öldüğünü söylemişlerdir. Bazı ilim ehli de Osmanlı Devletini tekfir etmiştir. Bunların detaylarına girmek uzun iştir. İlim ehlinin kitaplarında bu konulardan, bilgi edinmek açısından bahsedilmiştir. Müstakil olarak birer delil oluşturamazlar. Kişinin üzerine düşen Rabbinden korkması ve tevhide sınıksız sarılmasıdır.

FETVA HAKKINDA ÖNEMLİ İLAVELER

1. İmam Zehbi uzun biyografisinin (Siyer-i A'lami'l Nübela) 7.cildi 148. Sayfasında “Şehid” başlığı altında şöyle söylemiştir: “Şehid örnek imam Ebu Bekir Muhammed bin Ahmed bin Sehl el-Ramli, İbn el-Nablusi lakabıyla tanınır.”

İbn el-Cevzi şöyle demiştir: “Mısır’ın sahibi Ebi Temim’in kumandanı Cevher, Ebubekir el-Nablusi’yi belirledi. O kulubede yaşıyordu. Cevher Sagli O’na dedi ki: Bir adamın yanında on tane ok varsa, birini Rumlara dokuz tanesini de bize atması gerekir dediğini duyduk? O ise: Ben bunu söylemedim, aksine on tane varsa, onunu da size atması gerekir dedim. Çünkü siz İslamı değiştirdiniz, salih kişileri öldürdünüz ve İlahlık iddia ettiniz, dedi. Bunun üzerine onu toplum içinde teşhir edip sonra dövdü, daha sonra da bir yahudiye derisini yüzdürdü.”

Ebu Zer el-Hafız şöyle söylemiştir: “ Beni Ubeyd onu hapse attı ve sünnete bağlılığı nedeniyle çarmıha gerdi. el-Darukudni nin onu zikrettiğini duydum. Ağlıyor ve şöyle söylüyordu: “O derisi yüzülürken şunları okuyordu. (... Bu Kitap’ta yazılıdır.. Isra 58)

Diyorum ki; onun bu sözlerinde. (Allah O’na rahmet etsin) İlk mürtedlerle yapılan savaşın asli kafirlerle yapılan savaştan dan üstün olduğuna delil vardır.

2. el-Zehbi adı geçen biyografisinde (154/15) şöyle demiştir: “Ne zaman ki hileye başvurmaksızın açıkça küfrü teşhir ettiklerinde Mağribli alimler, beni Ubeyd’le muharebe etmek üzerinde birleşti. Bu tarihlerde pek çok kez birbirlerini desteklediklerini görmüştüm.”. “Küfrü kulaklarımla duymuşken, nasıl savaşmam?” diyen Ebu Yezid el-Harici komutasındaki Haricilere katılan bazı alimler kınandılar.

Ebu İshak el-Fakih de Ebu Yezid’le beraber savaştı ve şöyle dedi: “Bunlar ehli kiblelidir. Onlar ise ehli kible değil, Beni Ubeydiler, şayet onları yenersek Ebu Yezid’in sancağı altına girmem, çünkü onlar ise Haricidir.”

Ebu-İshak’ın “Tertib-il Medarik” (64/6) şerhinde, onların şöyle bir rukyeleri (şifa için Kur’an dan okumak) geçmektedir. (Fatiha, İhlas ve Muavizateyn sureleri yedi kez okunur. Sonra şu dua edilir: “Allahım! Beni Ubeyd ve onun soyundan buğuz ettiğim için, Nebi’ni (S.A.V) onun ashabını ve ehli Beytini sevdiğim için kime rukye etmişsem şifa ver.”) Amâ olan Ebu-Meysere şöyle demiştir: “Allah’ım beni onların kavmine taş atmış olan şu zencinin şefaatine nail et.”

El-Sibai (Ebu-İshak el-Fakih) şöyle demiştir: “Allah’a yemin olsun ki dini değiştirenleri öldürmekle uğraşıyoruz.”

Fakihler ve abidler, sancaklarla ve davullarla tam bir hazırlık içinde koşuştular. Ahmet bin Ebi-Velid onlara Cuma hutbesi verdi ve onları teşvik etti. Şöyle dedi: “Kim; Allaha küfreder. O’na Rablık ilan eder, O’nun hükümlerini değiştirir, O’nun Peygamberine ve

Peygamberin ashabına söverse o kimse ile cihad edin.” İnsanlar gözyaşı dökerek ağladılar.

Rabi' el-Kattan giydirilmiş bir ata bindi. Boynunda mushaf ve çevresinde büyük bir topluluk vardı. Çatışma günü birçok insanın içinde Rabi şehid olmak istedi. (O'nun hangi alimlerden olduğunu öğrenmek için “Tertib-il Medarik” teki habere bakın.)

El-Zehbi siyer kitabının (395/15) Ebu-el-Arab Muhammed bin Ahmed bin-Temim İbn Temam el-Mağribi el-Afriki'nin biyografisinde şöyle demiştir. “Ebu-Yezid'in Beni Ubeyd'e karşı ayaklanmasında savaşı çıkmak için sözleşen bir kimse idi.”

3. El-Zehbi, siyerinin (374/15) El-Hubla ile ilgili biyografisinde, şöyle demiştir: “Şehid İmam Kad-ı Medineti Berka, Muhammed İbn-i el-Huble'ya Berka (Ubeydiye) emiri geldi ve Ona şöyle dedi: “Yarın bayram” O da şöyle söyledi: “Hilali görünceye kadar insanlara orucunu açtıramam ve onların günahlarını yüklenemem.” Berka emiri şöyle dedi: “El-Mansur'dan bunun için yazı geldi. (Siyerde (156/15) Ubeydiyelerin bu konu ile ilgili görüşleri vardır. Onlar hesapla oruçlarını açar, hilali görmeye itibar etmezlerdi.) Emir, davullarla bayrama hazırlık yaparak sabahladı. Kadı şöyle dedi: “Çıkıp namaz kıldırımam.” Berka emiri adama hutbe vermesini emretti. Sonra da olup biteni el-Mansur'a yazdı. El-Mansur Kadıyı yanına istedi. Emir de onu götürdü. O şöyle söyledi: “Vazgeç seni affedeyim.” Kadı bunu reddedince onu, ölene dek güneşin altına astılar. Su istiyordu, ama ona su

vermediler. Sonra çarmıha gerdiler. Allah'ın laneti zalimlerin üzerine olsun. “

4. Tertib-il Medarik'de (102/7) Kad-ı İyaz, Ebu-Cafer Ahmed bin-Nasr el-Davudi el-Esedi hakkında şöyle bahsetmiştir: Müceddid, ilmi bol, Mağribli Maliki imamlarındandır. Seçkin bir fakih, alim, sanatkar ve iyi bir müellif idi.

Kadı şöyle devam etmiştir: Onun çağdaşı olduğu Kayrevan alimlerini Beni Ubeyd memleketinde kaldıkları ve onların aralarında bulduklarından dolayı kınadığını ve onlara bunu bir kez yazdığını, onların cevap olarak; sus, senin hocan yoktur... dedikleri bana ulaştı.

Kad-ı İyaz şöyle bir yorumda bulunmuştur: “Görüyorum ki, o ilmini meşhur bir imamın yanında değil tek başına almıştır. Ancak kendi çabasıyla ilme ulaşmıştır. Şayet fıkhi gerçekleri ona bildirecek bir hocası olsaydı, alimlerin müslümanlarla orada kalmalarının, onları İslam dininde tutacağını bilirdi.

